

ENTER

择天记

ท้า

3

ลิขิต

พลึก

ไซดชะตง

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

พิมพ์ครั้งที่ 1

猫腻 Mao Ni เขียน
Enter Books เรียบเรียง

ผลงานโดย
ผู้เขียน 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

INKS
TONE

阅文集团
CHINA LITERATURE

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเรอริบุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอริบุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

มิตรภาพของศิษย์สำนักศึกษาศาสนาหลวงช่างน่าประทับใจ อ่านแล้วก็อดอมยิ้มไม่ได้จริงๆ เด็กหนุ่มสาวทั้งสี่มีบุคลิกต่างกันอย่างสิ้นเชิง แต่กลับอยู่รวมกันได้อย่างเป็นธรรมชาติ สามคนที่เข้าสำนักมาที่หลังโชคดีที่รู้จักกับเงินฉางเซิง ทำให้ฝีมือการต่อสู้ก้าวหน้าไปไกล และยังแก้ไขนิสัยเกียจคร้านของใครบางคนได้ด้วย ทว่านิสัยปากเสียนี้ก็ไม่ว่าจะแก้อย่างไรจริงๆ แต่ดีที่ได้ถึงซานสื่อลิวเป็นปากเป็นเสียงแทนเงินฉางเซิง ด่ามาด่ากลับไม่โกง! ไม่งั้นพวกเราคนอ่านต้องอึดอัดใจแทบตายแน่

จบงานชุมนุมไม้เลื้อยอันแสนตื่นตา พักหายใจหายคอกันนิดนึง แล้วมาตะลุยต่อในการสอบใหญ่ซึ่งได้เริ่มขึ้นแล้วในเล่มสามนี้ เงินฉางเซิงจะมีไม้เด็ดอะไรซุกซ่อนไว้อีก คาดหวังได้เลย!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนี้นอกจากเที่ยวชิมลั้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่อยากให้เป็นที่ยังหนีไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี่แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจสำนักพิมพ์

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' เป็นโปรเจกต์ความร่วมมือระหว่างสำนักพิมพ์ เอ็นเธอร์พู้คส์และอิงค์ สโตน (Ink Stone) จุดเริ่มต้นก็มาจากแนวคิดง่ายๆ เพียงแค่ว่าอยากให้นักอ่านที่เป็นสายหนังสือเล่มได้อ่าน 'ได้สะสมนิยายแนวกำลังภายในแฟนตาซีที่การันตีความสนุก เพราะเป็นผลงานของ Mao Ni ผู้ซึ่งเคยสร้างความประทับใจแบบไม่รู้ลืมมาแล้วกับ 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

ผลงานของ Mao Ni เรื่องนี้มีการแปลเป็นภาษาไทยแล้วในเว็บไซค์ Fictionlog และธัญวลัย แต่อย่างที่ได้กล่าวไปว่าเราในฐานะสำนักพิมพ์ที่ทำหนังสือก็อยากให้มีตรรก์นักอ่านทั้งหลายได้รับความสนุกสนานในแบบที่คุ้นชิน

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' รูปแบบหนังสือนี้เป็นการเรียบเรียงใหม่และตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งจากสำนวนเดิมของ 'สมาพันธ์พลิกฟ้า' ที่ได้แปลไว้กับทางอิงค์ สโตน ทีมบรรณาธิการของเอ็นเธอร์พู้คส์ได้ตั้งใจและทุ่มเทอย่างยิ่งในการรักษาคุณภาพของงานซึ่งเป็นจุดแข็งของเรามาตลอด เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทั้งสารและอรรถรสอย่างสมบูรณ์ที่สุด

หวังว่าทุกท่านจะมีความสุขกับการอ่าน

อะไรที่เรียกว่าแข็งแกร่ง นั่นก็คือตนเองแข็งแกร่ง
และช่วยให้สหายแข็งแกร่งไปด้วยกัน
นี่ถึงเป็นความแข็งแกร่งอย่างแท้จริง

ตอนที่ 108

บุปผาหนึ่งดอกยังมีโลกหล้า

"นับว่าเจ้าโชคดี! เจ้าก็เหมือนกัน หากกล้าจริงก็อย่าได้แอบดอดหนีไป!"

ได้ยินเสียงระฆังและเสียงก่นด่าของอาจารย์ดังลอยมา แม้จะเป็นคนที่โกรธแค้นที่สุด เลือดร้อนที่สุดก็ทำได้เพียงแค่หยุดชะงักทำที่ก้าวออกไปเพื่อจะไล่บี้เงินฉางเซิงและพวก หลังจากก่นด่าด้วยความแค้นใจอยู่สองสามประโยค ทุกคนก็พากันกลับสำนักของตน เพราะ...ถึงเวลาเข้าเรียนแล้ว

สุดปลายทางเดินจะพบกับชั้นบันได ประมาณด้วยสายตาน่าจะราวพันชั้น ชั้นบันไดหินปูด้วยหยกขาว มันแวววาวดูกระจ่าง บนสุดของชั้นบันไดเหล่านั้นคือตำหนักทรงกลมที่สามารถมองเห็นได้จากที่ไกลก่อนหน้านี้ ตำหนักแห่งนั้นไม่ใช่ตำหนักหลักของตำหนักหลิง แต่เป็นตำหนักขิงเสียน (บริสุทธิ์ดีงาม)

ยืนอยู่ด้านล่างบันไดหินแล้วมองขึ้นไปยิ่งทำให้เห็นสิ่งปลูกสร้างสง่างามสูงตระหง่านโดดเด่น คล้ายกับว่ามองดูจากตรงนี้ยิ่งทำให้

มันสูงใหญ่มากขึ้น

"เจ้าเอ๋ยคำพูดนั้นเพราะเหตุใด"

อยู่ในตาค้นหาลึกมีอาจใช้พลังปรารถนา พวกเขาจึงทำได้เพียงแค่เดินขึ้นบันไดไปช้าๆ เจินฉางเชิงคิดถึงความโกลาหลไม่พอใจของเหล่าศิษย์หนุ่มสาวกลุ่มนั้นในตอนท้าย อตไม่ได้จึงกล่าวว่า "เจ้าพูดไปแบบนั้น หลังจากทำธุระเสร็จแล้วพวกเราจะกลับอย่างไรเล่า หรือว่าจะต้องต่อสู้จริงๆ"

เซวียนหยวนหัวเป็นเด็กหนุ่มเผ่ามารที่ชื่อตรงไม่มีเล่ห์เหลี่ยมและกล้าหาญอย่างยิ่ง ทว่ามีได้ใจเขาอย่างแน่นนอน สังเกตทุกหนทุกแห่งอย่างละเอียดแล้วกล่าวถาม "ผู้ใดรู้บ้างว่าประตูหลังอยู่ที่ไหน"

"วางใจเถอะ พวกเจ้าอาจไม่รู้วิธีต่อสู้ แต่ข้ารู้ดี แล้วก็ได้เกรงกลัว" ถึงซานซือลิวเอ๋ยออกมา

"พวกโกวหนานซือมิได้ออกหน้า ในสำนักหกลึกหรือหองจ้งชื่อก็มีผู้มีฝีมือที่อยู่ในท่าเนียบซิงอวีน ถึงแม้เจ้าสามารถต่อสู้ได้ แต่จะสามารถต่อสู้กับคนหนึ่งพันคนได้หรือ"

"ที่ปรึกษาจิ้นก็ต้องกลับสำนักศึกษาศาสนาหลวงไปกับเราด้วย ถึงแม้ผู้ใหญ่รังแกเด็กนั้นไม่ดี ทว่าผู้อาวุโสสามารถนิ่งดูดยามพวกเราจะถูกสังหารได้"

จิ้นอวี่ลวี่ยัม มิได้กล่าวตอบ

เจินฉางเชิงรู้สึกจรรยาบรรณ "ถ้าหากที่ปรึกษาจิ้นลงมือ เหล่าอาจารย์หรือกระทั่งเจ้าสำนักของพวกเขาจะไม่ออกหน้าหรือไร"

"ถ้าหากไม่ว่าเรื่องใดเจ้าสำนักล้วนแต่ออกหน้า เจ้าคิดว่ายังจะทำต่อย่ำทำดีได้หรือ"

เจินฉางเชิงไม่รู้ควรเอ่ยสิ่งใด เซวียนหยวนหัวกล่าวว่า "พวกเจ้า

ผ่านมนุษย์แท้จริงปลิ้นปล้อนกลับกลอก"

"พูดก็พูดเถอะ เจ้าว่ากล่าวเด็กสาวผู้นั้นเกินไป"

"หา? ข้าออกหน้าแทนใครล่ะ เจ้าต่างหากที่เกินไปแล้ว!"

"เอาเถอะ ข้ายอมรับผิด"

"ยอมต้องเป็นเช่นนั้น"

"แต่ข้ายังไม่ค่อยเข้าใจ แรกเริ่มที่รู้จักเจ้าตอนอยู่ที่สำนักเทียนเต้า รวมทั้งภายหลังตอนอยู่ที่โรงเตี๊ยม เจ้าในตอนนั้นกับตอนนี้ไม่เหมือนกันอย่างยิ่ง ผู้คนล้วนแต่กล่าวว่าเจ้าสันโดษเยือกเย็น เหตุใดถึงเปลี่ยนเป็นคนชอบพูด อีกทั้งคำหยาบยังเต็มปาก..."

"เจ้าไม่เข้าใจอะไรเอาเสียเลย" ถึงซานซือลิวยืนอยู่บนบันไดหิน หันกลับไปมองทิวทัศน์ของจิงตู ถอนหายใจออกมา "ก็เหมือนวันที่เทียนไห่เซี่ยงเสวี่มานุกุล้านัก ข้ายืนอยู่ท่ามกลางสายฝน มือกุมกระบี่เป็นธรรมดาที่จะมองเห็นความสง่างามเยือกเย็น ทว่าแท้จริงแล้ว ข้ารู้สึกสิ้นหวังและโดดเดี่ยว การสร้างเป็นในสิ่งที่ไม่ใช่ตัวตน นานเข้าก็เห็นเดี๋ยวอย่างยิ่ง"

เงินฉางเซิงร้องอาเสียวหนึ่งก่อนกล่าวว่า "ที่ผ่านมาคือเจ้าเสแสร้งหรือ"

ถึงซานซือลิวหัวเราะเยือกเย็น "เหลวไหล นอกจากลูกหมาป่าทางทิศเหนือผู้นั้น ผู้ใดยังสามารถเยือกเย็นได้โดยกำเนิด"

"เพราะเหตุใดถึงไม่เสแสร้งต่อเล่า"

"อยู่ต่อหน้าเจ้า ข้ายังจะต้องเสแสร้งอีก"

"เช่นนั้น...อย่างน้อย...เอ๋ยคำหยาบให้น้อยลงเสียหน่อยเถิด ทำแบบนั้นไม่ดีจริงๆ"

"เด็กน้อยอย่างพวกเจ้าจะเข้าใจความกลัดกลุ้มใจของพวกเรา"

ได้อย่างไร ตั้งแต่รู้ความก็ต้องทำเป็นหยิ่งยโสโดดเดี่ยว มีสนใจเรื่อง
สามัญธรรมดา อดกลั้นเอาไว้มานานหลายปีก็เหมือนกับน้ำเซียวที่ถูก
เขื่อนยาวสกัดกั้นไว้ พอวันหนึ่งเขื่อนกั้นน้ำพังทลาย สายน้ำจะหลั่งไหล
ออกมาเอื่อยๆ หรือไม่เล่า"

"ความหมายของเจ้าก็คือถ้าไม่อดกลั้นจนเข้าในตาย ก็กลายเป็น
นักเลงอันธพาลรี"

"ไม่ผิด ยิ่งอดกลั้นนานก็ยิ่งระบายออกมารุนแรงน่ากลัว ก็เหมือนกับ
ว่าที่ภรรยาของเจ้า นั่นคือบุคคลที่เป็นดังเทพเซียน ต่อให้เป็นพวก
เผ่าปีศาจในเมืองเสวียเหล่าก็ยังต้องยอมคุกเข่าอยู่หน้าชายกระเปรง
ของนาง ทว่าข้ามันใจอย่างยิ่งว่าถ้านางมีโอกาสละก็..." ถึงซานสือลิว
จ้องมองเงินฉางเซิง หยุดอยู่ชั่วครู่ก่อนกล่าวต่อ "...จะต้องพุ่งเข้าไป
ดำทอมารดาผู้อื่นเป็นแน่"

เงินฉางเซิงตกตะลึง ก่อนจะเข้าใจว่าคนที่อีกฝ่ายเอ่ยถึงก็คือ
สวีไห่ยวหรง จากนั้นทำได้เพียงแค่ปิดปากเงียบ

"ทว่าแววดาของหญิงสาวเหล่านั้นที่มองเจ้าเปลี่ยนไปเสียแล้ว"
เซวียนหยวนพัวกล่าวอย่างน่าเสียดาย

ถึงซานสือลิวกล่าวว่า "ข้าก็ไม่ค่อยชอบถูกหญิงสาวจ้องเขม็ง
เสียเท่าไร อยู่ที่เวินสุยเป็นอย่างไร อยู่ที่สำนักเทียนเต้าก็เป็นอย่างนั้น
ตอนนี้ข้าเข้าสู่สำนักศึกษาศาสนาหลวงแล้ว อีกอย่างข้าก็ไม่ใช่อุสสาน
เทียนซู จะมาอยากดูอยากจ้องมองอะไรซ้ำกัน!"

เซวียนหยวนพัวคิดถึงหญิงสาวเผ่ามนุษย์จากกองสิบสามชิงเย่า
ที่ดังามเหล่านั้น กล่าวอย่างไฝหา "ถ้าหากพวกนางมองข้าเช่นนั้นบ้าง
ก็คงจะดี"

"น้องชาย ถึงแม้ดูจากร่างกายแล้วเจ้าจะเหมือนผู้ใหญ่ แต่มิใช่ว่า

อายุเพิ่งจะสิบสามปีหรือไร ยังเด็กถึงเพียงนี้แต่เตรียมที่จะแตกกิ่งก้านสาขาแล้วหรือ"

"เงินฉางเซิงแก่กว่าข้าเพียงแค่หนึ่งปี มิใช่ว่าไกล้มจะแต่งภรรยาแล้วหรือไร ที่บ้านเมืองพวกข้านั้นเด็กอายุสิบสามก็มีลูกกันแล้ว"

"พูดก็พูดเถอะ ข้าแปลกประหลาดใจอย่างยิ่ง พวกเจ้าเผ่ามารปกติให้กำเนิดทายาทกันกี่คน"

ด้านบนบันไดหินพลันมีเสียงโหของจินอวี่ลี้ดังขึ้น

ถึงซานสื่อลี้รีบเก็บหัวข้อสนทนานั้นกลับคืน "ถูกผู้คนจ้องเขม็งมีอะไรดีเล่า"

"แล้วทำไมจะไม่ดี"

"หากเจอสายตาสังหารจะทำอย่างไร"

"อะไรที่เรียกว่าสายตาสังหาร"

"ก็...เพียงมองเจ้าก็ตายอย่างไรล่ะ"

"อืม...นั่นต้องอยู่ชั้นเทพอำพรางถึงจะใช้ได้"

"หมดหนทางที่จะสนทนากับเจ้าจริง ๆ..."

"เจ้าก็อธิบายสิ"

"ปีนั้นน้องชายของผู้ครองภพโจนามว่าโจอวี่เหริน เป็นบุรุษที่งดงามที่สุดในผืนพิภพ เมื่อตอนมาที่จิงตูครั้งแรกได้รับการต้อนรับขับสู้จากหญิงสาวหลายคน คน สายตาหญิงสาวเหล่านั้นเร่าร้อนดุจเปลวไฟแทบอยากจะนำเขาใส่ถ้วยน้ำแล้วกลืนลงไป โจอวี่เหรินเดิมที่ร่างกายอ่อนแอ ได้รับความแตกตื่นตกใจก็หวัดจะเสียชีวิตทันที นี่จึงเป็นที่มาของคำว่าสายตาสังหาร"

"อืม ร่างกายของพวกข้าเผ่ามารแข็งแกร่งกว่าเผ่ามนุษย์อย่างพวกเจ้ายิ่งนัก ไม่ว่าจะมองมาอย่างไรก็ไม่มีปัญหา"

"หมดหนทางที่จะสนทนากับเจ้านักดา..."

"ซานสือลิว ข้าอยู่ๆ ก็คิดขึ้นได้ เจ้าก็ไม่ได้นำมาจนถึงขั้นนั้น มิใช่ว่าเจ้าคิดมากเกินไปหรอกหรือ"

คำพูดตรงไปตรงมาของคนซื่อตรงมีพลังที่สุด สามารถโจมตีคนได้ดีที่สุด

คนเช่นนั้นในสำนักศึกษาศาสนาหลวงขณะนี้มิเงินฉางเซิงและเซวียนหยวนพั่ว

ถึงซานสือลิวรู้สึกจะได้รับบาดเจ็บสาหัส

ชั้นบันไดหนึ่งพันขั้นแม้จะยาวเหยียดแต่ก็ไม่อาจยับยั้งย่างก้าวอันเร่งรีบของเงินฉางเซิงได้ อีกทั้งพวกเขาให้ความสนใจกับการคุยเล่น จึงรู้สึกว่าเวลาผ่านไปไม่นานก็มาถึงด้านหน้าของตำหนักชิงเสียน

มีจินอวี่ลวี่นำทาง หลังจากตรวจสอบฐานะแล้วพวกเขาก็เข้าตำหนักชิงเสียนได้อย่างราบรื่น

ตำหนักชิงเสียนก็เหมือนกับชื่อ สายลมเย็นสบายสดชื่นลอยวนเวียนอยู่ในนั้น ไม่มีข้าวของเครื่องใช้อะไรนัก บนพื้นไม่มีฝุ่นละอองปนเปื้อน กว้างโล่งเย็นอย่างยิ่ง แต่สิ่งที่ทำให้เงินฉางเซิงไม่เข้าใจก็คือที่นั่นมองไม่เห็นร่องรอยการใช้ชีวิตของผู้คน ไม่รู้ว่าที่พักของลวี่ลวี่อยู่แห่งใด

จินอวี่ลวี่ก็ได้กล่าวสิ่งใด พาเด็กหนุ่มทั้งสามเดินตามนักบวชที่นำทาง มุ่งไปยังด้านในตำหนักต่อ พื้นของตำหนักชิงเสียนคืออิฐหนาสองชั้น เมื่อมีคนเหยียบย่ำลงไปก้อนอิฐก็จะส่องแสงสะท้อนออกมาเล็กน้อย มหัศจรรย์อย่างยิ่ง เซวียนหยวนพั่วก้มหน้าลงมองภาพนี้ รู้สึกว่าน่าสนใจ

เงินฉางเซิงทอดสายตามองไกลออกไป เขาสังเกตเห็นอิฐบริเวณนั้น

ว่าต่อให้ไม่มีคนเหยียบก็ยังมีเรื่องแสงเบาบาง เขาคิดถึงขนาดพื้นที่ของ
ตำหนักซึ่งเสียน เกรงว่าก่อนอิฐในนี้จะมีจำนวนหลายหมื่นก้อน หรือว่า
นี่จะเป็นลวดลายบางอย่างกัน

เพียงแต่คนที่อยู่กลางเทือกเขายากที่จะมองเห็นทิวทัศน์ทั้งหมด
ถึงแม้จะมีลวดลายจริง แต่ยืนอยู่บนพื้นก็ยากที่จะมองเห็นได้ จึงทำได้
เพียงไม่ไปคิดถึงมันอีก

หากมีคนมองจากยอดสุดของตำหนักซึ่งเสียนลงมาจะสามารถ
มองเห็นได้ชัดเจนอย่างยิ่งว่าก่อนอิฐหลายหมื่นก้อนมีแสงเรืองรอง
แตกต่างกัน เมื่อต่อเรียงกันแล้วปรากฏเป็นภาพใบไม้สีเขียวหนึ่งใบ
เงินฉางเซิงและพวกขณะกำลังเดินไปบนก้อนใบไม้

นักบวชผู้นั้นนั่งเงียบ พุดจ่าน้อยคำ สนทนากับจินอวี่ลี่เป็น
บางครั้งบางครั้ง มิได้สนใจเด็กหนุ่มทั้งสามคน

ก่อนอิฐสองสะท้อนตามย่างก้าวของพวกเขาทำให้ก้านของใบไม้
เปล่งแสง รวากับมีพลังบางอย่างวาดรดลงไป

สุดท้ายแล้วก้านของใบไม้ก็แปรเปลี่ยนเป็นสว่างไสวทั้งหมด
ภายใต้การนำของนักบวช เงินฉางเซิงและพวกเดินมาถึงส่วนที่ลึกที่สุด
ของโถงตำหนัก

หลังจากนั้นทั่วทั้งบริเวณก็มีตสนิท

ช่วงเวลาของความมืดสั้นอย่างยิ่ง ถึงขนาดที่เงินฉางเซิงรู้สึกว่าเป็น
เพียงแค่การกะพริบตาครั้งหนึ่งเท่านั้น เพียงแค่หลับตาแล้วลืมตาขึ้น
คำคืนก็ผ่านพ้นไปแล้ว นี่เป็นสิ่งที่ทุกคนต่างล้วนเคยมีประสบการณ์
ทั้งสิ้น ทว่าประสบการณ์ที่ภาพตรงหน้าอยู่ๆ ก็มีมืดแต่ครู่เดียวพลัน
สว่างไสว แล้วมาปรากฏยังอีกโลกหนึ่งชนิดนี้กลับมิใช่ทุกคนจะเคย
ประสบ

มองเห็นภาพเบื้องหน้าเขาก็ถึงกับปากอ้าตาค้างเล็กน้อย ตกตะลึงจนเอ่ยอะไรไม่ออก

เซวียนหยวนพั่วที่ยืนอยู่ข้างเขาท่าทางตกตะลึงใหญ่โตยิ่งกว่า

ในห้องฟ้าสีครามสะอาดมีเมฆล่องลอยนับไม่ถ้วน รูปร่างของเมฆเหล่านั้นงดงามเป็นที่สุด เหมือนกับเมฆมงคลที่บรรยายอยู่ในคัมภีร์เต๋า ระหว่างเมฆมีนกกระเรียนพิเศษบินฉวัดเฉวียน เสียงร้องของนกกระเรียนดังก้อง ทำให้จิตใจคนฟังสดชื่นใสสะอาด เบื้องหน้าพวกเขาปรากฏตำหนักโอ่อ่ายิ่งใหญ่

ไกลออกไปยังมีตำหนักที่มีลักษณะเหมือนกันอีกสิบกว่าหลัง

นี่เป็นโลกทั้งดงาม ไม่ว่าจะเป็นเมฆมงคล กระเรียนพิเศษ ตำหนักสระหยก กระทั่งอากาศที่สะอาดสดชื่น ล้วนแต่เป็นสิ่งที่งดงาม ดงามจนถึงขนาดว่าคล้ายกับมิใช่ของจริง ทว่าร่างกายของพวกเขารู้ว่านี่เป็นความจริง

"อย่าทำให้สำนักขายหน้า รีบเดินตามไป"

ถึงซานซือลิวเอ่ยเสียงต่ำออกมา หลังจากนั้นก็นำไปข้างหน้าคล้ายกับว่าไม่รู้จักพวกเขา

เงินฉางเซิงตื่นจากภวังค์ พบว่านักบวชผู้นั้นกับจินอวี่ลวี่เดินไปถึงตำหนักที่ยิ่งใหญ่โอ่อ่าหลังนั้น จึงตบไหล่ของเซวียนหยวนพั่ว พาเขารับเดินตามไป

เมื่อเดินทันถึงซานซือลิว เขาก็เอ่ยถาม "นี่คืออะไร"

ถึงซานซือลิวตอบ "นี่คือโลกใบเล็ก เจ้าคงจะเคยได้ยินมาบ้างแล้ว"

เงินฉางเซิงไม่ได้เอ่ยสิ่งใด เขาศึกษาคัมภีร์เต๋า เป็นธรรมดาที่จะรู้จักโลกใบเล็ก เพียงแต่วันนี้ได้มาถึงยังโลกใบเล็กจริงๆ ถึงพบว่า

เขายังตื่นเขินนัก

ตามตำนานเล่าขาน เมื่อคัมภีร์สวรรค์ร่วงหล่นมายังโลกมนุษย์ ท้องฟ้ามีเพลิงเทพร่วงหล่นลงมาด้วย ทำให้อากาศถูกตัดแบ่ง เกิดเป็นเศษเสี้ยวช่องว่างจำนวนนับไม่ถ้วน เศษเสี้ยวช่องว่างเหล่านี้กระจัดกระจายไปทั่วผืนพิภพ เศษเสี้ยวช่องว่างที่ไม่เสถียรหลังจากปรากฏเพียงชั่วพริบตาก็คลายไป เศษเสี้ยวช่องว่างที่มั่นคงแข็งแรงสามารถดำรงอยู่ได้เป็นเวลายาวนาน

ตามกาลเวลาที่ล่วงเลย ผ่านมาแล้วหลายต่อหลายปี เศษเสี้ยวช่องว่างของผืนพิภพยิ่งนานยิ่งน้อยลง เศษเสี้ยวช่องว่างที่หลงเหลืออยู่ย่อมเป็นธรรมดาที่จะมั่นคงอย่างยิ่ง สมดังหลักการที่ว่าใดๆ ในโลกล้วนมีกาลเวลาเป็นเครื่องพิสูจน์

เมื่อเศษเสี้ยวช่องว่างที่มั่นคงถูกมนุษย์เสาะหาจนพบ ผู้บำเพ็ญเพียรก็ใช้อำนาจอภินิหารอันน่ากลัวเปิดมันออก แล้วใช้ค้ายกลอันเลิศล้ำแทนประตู เช่นนี้ก็สามารถเชื่อมต่อเศษเสี้ยวช่องว่างกับโลกแห่งความจริงเข้าด้วยกัน โลกในเศษเสี้ยวช่องว่างกว้างใหญ่ไพศาลใช้ประโยชน์ได้มากมายนับไม่ถ้วน นี่ก็คือโลกใบเล็ก

สกุลถังแห่งเจินสุ่ยก็มีโลกใบเล็ก ถึงแม้จะไม่ใหญ่โตนัก แต่ก็เพียงพอให้สกุลถังกลายเป็นตระกูลที่มั่งคั่ง เหตุที่ถังซานซือลิ่วไม่ได้ตกตะลึงก็เป็นเพราะเมื่อเยาว์วัยท่านปู่มักจะพาเขาไปเล่นที่โลกใบเล็กแห่งนั้น

"แม้แต่บุปผาหนึ่งดอกก็ยังมีโลกห่อเป็นของตัวเอง..."

เงินฉางเชิงจ้องมองทิวทัศน์งดงามและสิ่งปลูกสร้างยิ่งใหญ่ที่อยู่เบื้องหน้า รู้สึกทอถอดอนใจ หลังจากนั้นไม่รู้ว่เพราะเหตุใดจึงก้มหน้ามองกระบี่สั้นที่เอว

ตอนที่ 109 พบกันอีกครั้ง

"ในบุปผาหนึ่งดอกมีอีกหนึ่งโลก ในใบไม้หนึ่งใบก็มีอีกหนึ่งโลก คือคำอธิบายเท่าที่ตามองเห็น แต่ที่จริงแล้วไม่ถูกต้อง พวกเราใช้อยู่ใน ดอกไม้ใบไม้จริงๆ เสียที่ไหน คำเรียกดอกไม้ใบไม้ก็มาจากรูปลักษณ์ ศัสตราวิเศษที่บรรพบุรุษสร้างขึ้นเพื่อเปิดประตูเข้าไปสู่เศษเสี้ยวช่องว่าง" ถึงซานซือลิวกล่าวต่อ "เศษเสี้ยวช่องว่างยิ่งกว้างใหญ่ยิ่งเสถียรมั่นคง การจะเปิดมันก็ยิ่งยาก ต้องการอภินิหารที่แท้จริงถึงจะสามารถสร้าง ศัสตราวิเศษได้สำเร็จ เมื่อถึงก้าวนั้นพวกเราจึงจะกล่าวได้ว่านี่คือ โลกใบเล็กซึ่งมีนายของมันเป็นเอง"

เงินฉางเชิงครุ่นคิด ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้น ส่วนเซวียนหยวนพัวตั้งแต่ เยาววัยก็เติบโตอยู่ที่เผ่าของตนในป่าเขา จึงไม่มีความรู้ทางด้านนี้สักกระพิก เมื่อได้ยินบทสนทนาของทั้งสองจึงไม่เข้าใจอย่างยิ่ง เกาตีระชะพลางเอ่ยถาม "ที่แห่งนี้กว้างใหญ่ เหตุใดถึงเรียกว่าโลก ใบเล็กเล่า"

ถึงซานซือลิวไม่ได้เอ่ยสิ่งใด เพราะแท้จริงแล้วเขาถูกโลกที่อยู่

ตรงหน้าทำให้สิ้นคลอน เพียงแต่ไม่ได้แสดงออกมา หากเปรียบเทียบกับโลกที่งดงามใบนี้ โลกใบเล็กของสกุลกังแห่งเวินสุ่ย แม้แต่กระท่อมก็คงไม่อาจนับได้ เป็นสองสิ่งที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

เงินฉางเชิงเอ่ยว่า "โลกใบเล็กยิ่งใหญ่นี้ ไม่รู้ว่าเป็นของใคร"

ถึงซานซือลิวจ๋องมองเขาราวกับมองคนโง่เขลา "แน่นอนว่าเป็นของใต้เท้าสังฆราช"

เงินฉางเชิงตระหนักโดยพลัน ทอดสายตามองไปทั่วทั้งผืนพิภพ ผู้ที่เก่งกาจสามารถและมีอภิพินหารจนสามารถครอบครองโลกใบเล็กนั้นแทบจะนับนิ้วได้ อีกทั้งในเมื่อเป็นตำหนักหลัก เช่นนั้นยังเป็นผู้ใดได้อีก

"การจะเข้ามาในโลกใบเล็กได้หรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับเจตจำนงของผู้เป็นนายด้วย" ถึงซานซือลิวจ๋องมองนกระเรียนวิเศษที่อยู่บนฟ้าทอดถอนใจพลางกล่าว "องค์หญิงลั่วลั่วใช้ชีวิตอยู่ที่นี้ เช่นนั้นก็คงจะปลอดภัยเป็นอย่างยิ่ง"

ถ้าหากตอนนี้เฝ้าปีศาจอยากลอบสังหารลั่วลั่ว ก่อนอื่นต้องสังหารใต้เท้าสังฆราชก่อนถึงจะสามารถเข้ามายังที่แห่งนี้ได้

นี่เป็นเรื่องที่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ ด้วยเหตุนี้ลั่วลั่วจะต้องปลอดภัยอย่างแน่นอน

เงินฉางเชิงเข้าใจในที่สุด ลั่วลั่วใช้ชีวิตอยู่ที่นี้ย่อมปลอดภัยไว้กังวล ทว่านี่เป็นโลกของใต้เท้าสังฆราช นางจะสามารถออกมาจากเจตจำนงของอีกฝ่ายได้หรือไม่ นี่ก็... แล้วเขาไม่ค่อยสบายใจ รู้สึกว่านี่ก็ไม่แตกต่างจากการถูกคุมขัง

ทว่าคิดไปถึงคำคืนเมื่อหลายเดือนก่อนหน้านี้ เกิดเหตุลอบสังหารที่สำนักศึกษาศาสนาหลวง เขาจึงมิได้เอ่ยสิ่งใด

มาถึงยังตำหนักที่ยิ่งใหญ่โอ้อ่า ก้าวขึ้นไปยังชั้นบนได้อิงเดิน
ก็ยิ่งสูง ยิ่งมองเห็นได้ไกลออกไป ทว่าแม้จะขึ้นมาถึงชั้นที่ยืลิบกว่าแล้ว
ก็ยังคงไม่อาจมองเห็นสุดขอบของโลกใบนี้ได้ เงินฉางเชิงตกตะลึง
ในใจครุ่นคิด ได้ทำสังฆราชสมแล้วที่เป็นหนึ่งในผู้แข็งแกร่งที่สุดของ
ผืนพิภพ

ยังมีอีกสิบกว่าตำหนักอยู่ไกลออกไป มองเห็นได้เลือนราง

เงินฉางเชิงจ้องมองตำหนักเหล่านั้น รู้สึกสงสัยจึงเดินไปยังข้างกาย
จินอวิล์วี่ เอ่ยเสียงเบาถามสองสามประโยคถึงได้รู้ว่าศาสนาลงมี
นักบวชที่มีคุณงามความดีเป็นที่ประจักษ์มากมาย รวมถึงผู้แกร่งกล้าด้วย
ล้วนแต่ฝึกบำเพ็ญเพียรอยู่ในโลกใบไม้ความของได้ทำสังฆราชแห่งนี้

เขาเอ่ยสิ่งที่กังวลออกมา "เผ่าปีศาจหากคิดจะทำอันตรายองค์หญิง
การทำลายโลกใบนี้โดยตรงแท้ที่จริงแล้วทำได้ แต่ถ้าหาก...นักบวช
ของศาสนาลงกับผู้บำเพ็ญเพียรที่อยู่ในนี้เป็นไส้ศึกของเผ่าปีศาจแล้ว
จะป้องกันอย่างไร"

"ไส้ศึกเผ่าปีศาจมีหรือจะรอดพ้นสายตาของได้ทำสังฆราชไปได้
ถึงแม้จะเป็นเจ้าเสื้อคลุมดำที่ชั่วช้าก็มกล้า" นักบวชที่นำทางผู้นั้นได้ยิน
คำถามของเงินฉางเชิง กล่าวตอบเสียงต่ำ

เงินฉางเชิงจึงไม่ได้เอ่ยสิ่งใดอีก

ครู่ต่อมากลุ่มคนก็ได้มาถึงชั้นบนสุดของตำหนักแห่งนี้ ลาน
กว้างใหญ่ราวกับพื้นที่ราบมีลานเล็กๆ แห่งหนึ่งปลูกต้นไม้สีเขียวไว้
ต่างกำแพง มองแล้วเขียวขจีทำให้ผู้คนชื่นชอบยิ่งนัก

เมื่อรู้ว่าล้วลวี่ใช้ชีวิตอยู่ในสถานที่เช่นนี้ เงินฉางเชิงก็สบายใจ
ขึ้นมาเล็กน้อย

จินอวิล์วี่ส่งเด็กหนุ่มทั้งสามที่หน้าประตูตำหนัก มิได้เดินเข้าไป

ข้างใน มองเงินฉางเชิงพลางยืมน้อยๆ เอ่ยออกมา "คำพูดของนักบวชผู้นั้นคงยากที่จะสลัดความกังวลใจของเจ้าไปได้ทั้งหมด ข้าบอกเจ้าเช่นนั้นแล้วกัน... ข้าไม่อาจเข้าไปในตำแหน่งนี้ได้แม้แต่ก้าวเดียวที่นี้เจ้ายังกังวลใจอีกหรือไม่"

เงินฉางเชิงรู้ว่าโลกใบเล็กมีกฎเกณฑ์อยู่ ถ้าหากมีคนที่มีพลังปราณแท้เกินขีดกำหนดเข้าไป เศษเสี้ยวช่องว่างจะปริแตก คนผู้นั้นจะสูญสลายกลายเป็นว่างเปล่า

แต่ชัดเจนยิ่งนักว่าตำแหน่งผู้น้อยอยู่ในโลกใบนี้ไม่รวมของใต้เท้าสังฆราช

เพราะเหตุใดจินอวี่ลี้จึงเข้าไปไม่ได้

เช่นนี้หากเผ่าปีศาจอยากจะลอบสังหารลั้วลั้วไม่ยิ่งง่ายกว่าเดิมหรือเพียงแค่ส่งทหารกล้าตายเข้าไปก็ได้แล้วมิใช่หรือ

จินอวี่ลี้กล่าวว่า "บางโลกประตูลิขิตสูงเกินไป บางโลกชายหลังคาต่ำเกินไป บางโลกประตูแคบเกินไป..."

เงินฉางเชิงเข้าใจในที่สุด "ช่องว่างไม่คงที่"

โลกใบเล็กบางโลก ถ้าหากผู้บำเพ็ญเพียรมีพลังปราณแท้มากเกินไป เข้าไปแล้วก็จะดับสลาย นี่ก็คือชายหลังคาต่ำเกินไป

โลกใบเล็กบางโลก หากระดับขั้นการฝึกบำเพ็ญเพียรยังไม่ถึงที่กำหนดไว้ ย่อมไม่อาจเข้าไปได้ นี่ก็คือธรณีสูงเกินไป

โลกใบเล็กบางโลก ถ้าหากระดับขั้นการฝึกบำเพ็ญเพียรเกินที่กำหนดไว้ ย่อมไม่อาจเข้าไปได้ นี่ก็คือประตูแคบเกินไป

โลกใบเล็กบางโลกก็มี 'ห้อง' จำนวนมาก

นับแต่โบราณกาล เศษเสี้ยวช่องว่างหรือก็คือโลกใบเล็กเป็นสิ่งที่ยากจะคาดเดา สลัมมหัสจรรย์ ชับซ้อนซับซ้อนนับวัน

โลกใบไม้ไคร้ครามของใต้เท้าสังฆราชชัดเจนนัยกว่าเป็นโลกที่หลังคาต่ำ เพียงแต่โลกนี้กว้างใหญ่เกินไป แม้บอกว่าหลังคาต่ำก็ยังเพียงพอรับผู้แกร่งกล้าดังเช่นจินอวีลว์ได้ อีกประการก็เป็นเพราะก่อนหน้านี้ที่พวกเขาเดินผ่านมาล้วนแต่เป็นที่เปิดโล่ง

ลานแห่งนี้ต่างหากถึงจะเป็นห้องของโลกใบไม้ไคร้ครามที่แท้จริง หลังคาของห้องต่ำอย่างยิ่ง จินอวีลว์จึงไม่อาจเข้าไปได้

"คนที่อยู่ต่ำกว่าชั้นทะเลงอเวจีถึงจะสามารถเข้าไปได้" จินอวีลว์กล่าวปิดท้าย

ถึงตอนนั้นเงินฉางเซิงจึงวางใจลง เขาเป็นอาจารย์ของลั่วลั่ว เขาเชื่อมั่นเป็นอย่างยิ่งว่าคนที่ต่ำกว่าชั้นทะเลงอเวจีไม่สามารถทำอันใดต่อนางได้

พวกเงินฉางเซิงทั้งสามเดินเข้าไปในลาน ผ่านกำแพงต้นไม้สีเขียว ยังไม่ทันให้หญิงรับใช้ยื่นขึ้นทำความเคารพก็มองเห็นลั่วลั่วแล้ว

ลั่วลั่วกำลังนั่งอยู่ข้างหน้าต่าง มือถือพู่กันตั้งใจเขียนบางสิ่งลงบนกระดาษ บางครายน้คว บางคราแตะด้ามพู่กัน ดูน่ารักอย่างยิ่ง

มองมุมของกระดาษงอขึ้นตามลมพัด เงินฉางเซิงพบว่านางทำตามที่ตนได้สั่งไว้ เขียนบันทึกการฝึกบำเพ็ญเพียร ส่วนกระดาษนั้นแรกเริ่มเดิมทีเป็นกระดาษที่เขาเจออยู่ในกล่องตรงส่วนลึกสุดในหอดำรา กระดาษทุกแผ่นล้วนแต่มีตราประทับของสำนักศึกษาศาสนาหลวง

มองเห็นภาพนี้ จิตใจของเขาพลันอบอุ่น

ลั่วลั่วกำลังจะส่งด้ามพู่กันเข้าปาก อยู่ๆ ก็รับรู้ได้ถึงอะไรบางอย่าง จึงหันไปมอง พู่กันยังหยุดค้างอยู่ที่ริมฝีปาก

"ฮะ!"

นางร้องออกมา โยนพู่กันทิ้ง ถลันไปยังทิศทางของเงินฉางเซิง

กระป๋องสีชาวลากเงาบุปไหว รวดเร็วดุจสนี่บาด กลางอากาศก่อเกิด
เสียงโครมคราม พลละกำลังทำให้ผู้คนตื่นตกใจ!

ถึงซานสี่อสิ่วรู้สึกรู้สิดัว รีบผลักเชี่ยนหยวนพั้วด้วยความเร็วฉับพลัน
ทิ้งให้เงินฉางเชิงยืนอยู่ตรงนั้นเพียงลำพัง

เพียงพริบตาแล้วลั้วก็กระโจนออกจากข้างหน้าต่างมายังด้านหน้า
ของเงินฉางเชิง ตอนนั้นเองนางเพิ่งจะคิดได้ว่าถ้าหากไม่ลดความเร็วลง
อาจารย์คงจะเป็นคนแรกในประวัติศาสตร์ที่ถูกกดจนตาย ใบหน้า
เรียวเล็กพลันเปลี่ยนเป็นขาวซีด

"ฮือ!"

เสียงอุทานดังขึ้นอีกครั้ง

เท้าของเด็กสาวกระเทีบลงบนพื้น ได้ยินเสียงปรแตกดังขึ้น บนพื้นผิว
แข็งแกร่งปรากฏรอยแตกประหนึ่งใยแมงมุม พลละกำลังที่น่าหวาดกลัว
แพร่กระจายไปยังบริเวณรอบๆ ทั้งทั้งดำหนักสนั่นสะเทือน ฝุ่นละออง
ฟุ้งขึ้น!

ในความมืดคล้ายกับว่าได้ยินเสียงของนักบวชด้านนอกถ้ำขึ้น
ด้วยความหวาดกลัว

หลังจากนั้นทั่วบริเวณพลันเงียบเชียบ

ฝุ่นละอองค่อยๆ ร่วงหล่นลง ภาพในตำหนักกลับมากะจ่างชัด
ดังเดิม มีเพียงแค่กำแพงต้นไม้สีเขียวที่สกปรกเล็กน้อย

เงินฉางเชิงกับลั้วลั้วยืนอยู่ต่อหน้ากัน

วันนี้นางสวมหมวกไม่มีขอบ ผมถักเปียอย่างบรรจง ก่อนหน้านี้
เป็นเพราะวิ่งเร็ว เส้นผมสีดำขลับที่ถูกกดทับอยู่ข้างใต้หมวกจึงหลุดลุ่ย
เล็กน้อย ดูคล้ายกับหญ้าปากกิมิปาน และเหตุเพราะพลังปรารถนั้
รุนแรงเกินไป ใบหน้าเรียวเล็กจึงแดงก่ำ ยิ่งดูน่ารักเป็นพิเศษ

เวลาผ่านไปครู่ใหญ่

"คารวะอาจารย์"

นางคารวะอาจารย์ตามหลักธรรมเนียมปฏิบัติ ไม่มีจังหวะไหน
ที่ผิดเพี้ยนแม้แต่หน่อย

นางยังคงเป็นเด็กสาวเยาว์วัยดูเดียวกับตอนอยู่ที่สำนักศึกษา
ศาสนาหลวง

เงินฉางเชิงยื่นมือไปขยี้ผมนาง

ล้วยล้วยหัวเราะออกมาสองครา เขย่งเท้าขึ้น ให้ศีรษะของนาง
อยู่ใต้ฝ่ามือของเขานัดๆ

จากนั้นเงินฉางเชิงยื่นมือไปเช็ดฝุ่นที่เกาะตามใบหน้าของนาง

ล้วยล้วยหัวเราะฮาๆ เสียงดัง โถมตัวเข้าไปในอ้อมกอดของเขา
ใบหน้าเรียวเล็กดูไปมากับอก เพียงชั่วครู่ก็สะอาดสะอ้าน

เซวียนหยวนพั่วเคยชินกับภาพนี้ แต่ต่อให้ยังไม่เคยชินก็รู้ว่า
ควรนั่งเงียบต่อไป

ถึงซานซือลิวไม่เคยเห็น ปากจึงอ้ากว้างมากๆ

เขาเหลื่อมใสเงินฉางเชิงมากขึ้นกว่าเดิม ความเหลื่อมใสดังกระแสน้ำ
ขึ้นสูง ดังแม่น้ำสายยาวที่เชี่ยวกราก

หลังจากนั้นเขาก็กังวลแทนเงินฉางเชิงว่ากายภาคนั้นจะเป็น
อย่างไร

ด้านนอกประตู สีหน้าของนางข้าหลวงหลี่ไม่น่ามองนัก

ทันทีที่ล้วยล้วยกระโจนเข้าไปในอ้อมกอดของเงินฉางเชิง มือที่
เกาะขอบประตูของนางก็สั่นเทา

จินอวิลิ่เพียงแค่อุ้ม ไม่เอ่ยสิ่งใด

นางข้าหลวงหลี่เดินไปยังข้างกำแพง ส่งสัญญาณให้เขาเดิน

ตามไป

จินอวี่ลี้มองประตูด่านักแวบหนึ่ง เห็นรอยนิ้วมือที่ชัดเจน
อย่างยิ่งบนนั้น

ที่นี้เป็นโลกใบไม้ไคร้ของใต้เท้าสังฆราช สิ่งที่ใช้สร้างด่านัก
แข็งแรงแปลกประหลาด คาดไม่ถึงว่านางจะสามารถทิ้งรอยนิ้วมือ
ได้เด่นชัดเช่นนี้ พิสูจน์ได้ว่าอารมณ์ของนางใกล้ปะทุออกมาแล้ว

"ไม่ง่ายเลยที่จะพองคัมภีร์ออกห่างจากข้างกายเขา ทำไม
เจ้าถึงพาพวกเขามาเล่า" นางข้าหลวงหลังจ้องมองเขา กล่าวด้วย
ความกังวล "ไม่สามารถให้เป็นเช่นนั้นได้จริงๆ"

จินอวี่ลี้ยิ้มออกมา "มิเป็นไร ล้วนแต่เป็นเด็กดีทั้งนั้น"

ที่นี้เป็นส่วนบนสุดของด่านัก อยู่สูงถึงชั้นเมฆ

ด้านในสุดของลานกว้างเป็นที่พักของลั้วลั้ว ข้างประตูมีกระถาง
ต้นอ่อนปลูกอยู่ มองไม่ออกว่าเป็นต้นไม้ชนิดไหน นอกหน้าต่าง
มีก้อนเมฆลอยลอยไปตามลม

ลั้วลั้วนั่งอยู่ริมหน้าต่าง จ้องมองกระดาศที่อยู่ตรงหน้า น้ำหมึก
แห้งแล้ว ทว่าชัดเจนว่ารอยหมึกยังใหม่อยู่ คงจะเขียนต่อเนื่องมาจาก
เมื่อคืน ยามนี้นางกำลังคิดว่าอาจารย์ดีต่อตนยิ่ง ไม่นานจึงเหม่อลอย
แม้แต่บนกระดาศเขียนว่าอะไรก็ไม่ได้มองให้ละเอียด

"ตั้งใจหน่อย"

เงินจางเจียงยังคงเหมือนกับที่ผ่านมา เขากับลั้วลั้วอายุใกล้เคียงกัน
ยังเป็นเด็กหนุ่ม เป็นธรรมดาที่จะมีได้มีท่าทางดังเช่นผู้อาวุโสที่ให้
ความสำคัญต่อเกียรติสูงส่งของผู้เป็นอาจารย์ แต่หากเป็นเรื่อง
การฝึกบำเพ็ญเพียร เขาแต่ไหนแต่ไรเขาจริงเอาจึงมาตลอดจนถึง

ขนาดที่ว่าบางทีก็เข้มนวดอย่างยิ่ง

หลังจากงานชุมนุมไม้เลื้อยคืนนั้น นี่เป็นครั้งแรกที่ทั้งสองได้เจอกัน
ตอนนี้เขารู้แล้วว่าลั่วลั่วเป็นธิดาเพียงคนเดียวของจักรพรรดิขาว
ทว่าเขาก็กังปฏิบัติต่อนางดังเช่นก่อนหน้า

ลั่วลั่วขึ้นขอบอาจารย์ที่เป็นเช่นนี้ เปล่งเสียงอืมออกมา ตั้งใจอ่าน
ต่อไป

ไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานเท่าใด นางเขียนตัวหนังสือที่อยู่บน
กระดาดาชบแล้ว แหงนหน้าขึ้นมองเงินฉางเชิง เตรียมฟังคำสอน
ของเขา

"อยู่ในหอดำรา ข้าค้นพบตัวอย่างความล้มเหลวของผู้แกร่งกล้า
ที่ต้องการผ่านชั้นทะเลวงเวจีจำนวนสี่ร้อยกว่าตัวอย่าง ในจำนวนนั้น
มีสามร้อยสามสิบสองคนที่เสียชีวิต ที่เหลือก็คัลุ่มคลั่ง สุดท้าย
ฆ่าตัวตาย บางคนก็พิการถึงขั้นเป็นอัมพาต ยังทุกข์ทรมานมากกว่าตาย
เสียอีก ความเสี่ยงมีมากเกินไป ข้าไรรันทางที่จะช่วยอะไรพวกเจ้า
ทำได้เพียงนำประสบการณ์ของเหล่าผู้อาวุโสมาสรุปอีกครั้งหนึ่ง
พวกเราอาจไม่รู้ว่าทำอย่างไรถึงจะทะลวงด่านได้สำเร็จ แต่อย่างน้อย
ต้องหลีกเลี่ยงความผิดพลาดที่เหล่าผู้อาวุโสเคยประสบมา ข้าได้สรุป
สาเหตุของการล้มเหลวทั้งหมด แบ่งได้เป็นสามกลุ่ม แก๊สสิบเจ็ดอย่าง..."

เงินฉางเชิงเดินไปยังข้างกายนาง ขึ้นไปยังตัวอักษรที่อยู่บนกระดาด
เหล่านั้ นอธิบายอย่างตั้งใจ ลั่วลั่วตั้งอกตั้งใจฟัง บางครั้งบางครั้ง
พยักหน้า แสงท้องฟ้าอ่อนละมุน เมฆสีขาวล่องลอยอยู่นอกหน้าต่าง
ใบไม้สีเขียวด้านนอกประตูกวัดแกว่ง รวากับว่าได้กลับไปยังสำนักศึกษา
ศาสนาหลวง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<http://bit.ly/2ZZ8Jbd>